

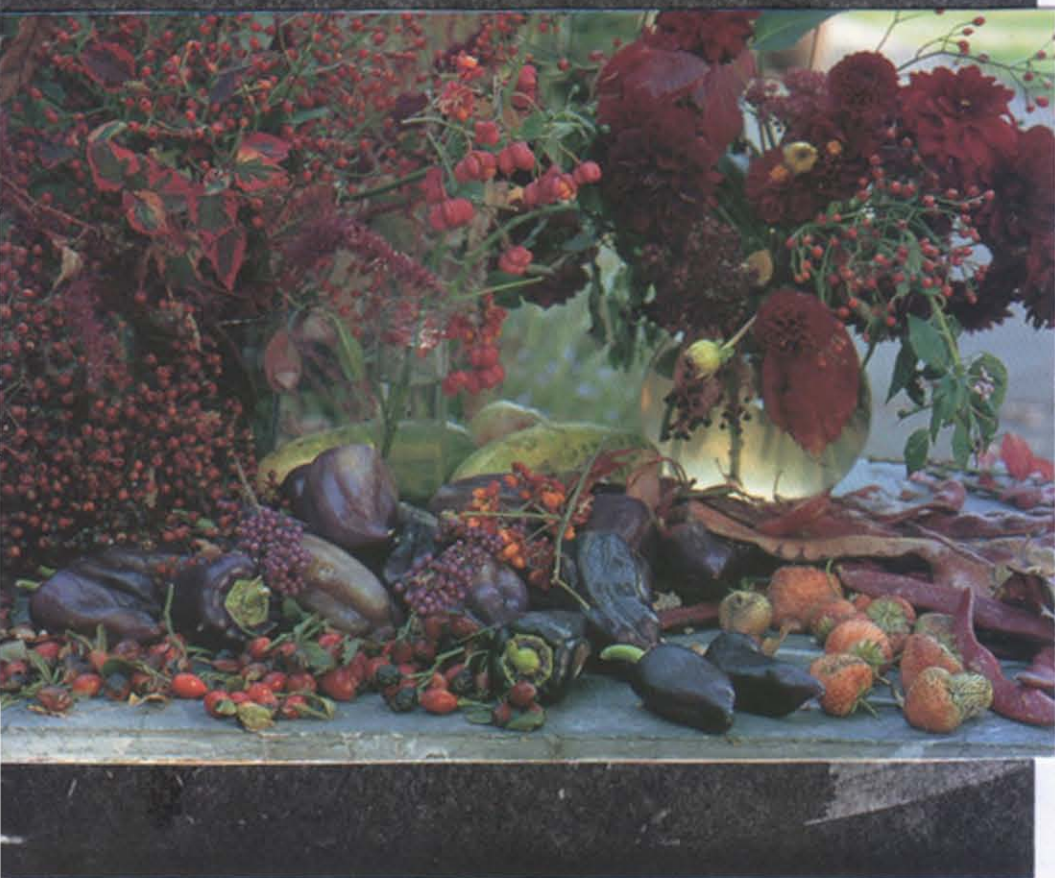
A lush garden scene with a person in a straw hat and a large white butterfly sculpture. The garden is filled with various plants, including tall yellow flowers, purple flowers, and green foliage. The person is standing in the middle ground, looking towards the right. The butterfly sculpture is large and white, with its wings spread. The overall atmosphere is peaceful and natural.

SPELEN MET DE NATUUR

DE NATUUR ALS INSPIRATIEBRON VOOR DE TUIN

HENK GERRITSEN
FOTO'S: ANTON SCHLEPERS

Tot aan het randje

Wat was het warm afgelopen zomer. Wekenlang heb ik doorgebracht in een ligstoel onder de bomen, wachtend op de (weinige) bezoekers die zich puffend en hijgend bij de ingang van de Priona-tuinen kwamen melden. 'We gaan niet klagen hoor!' riep iedereen aanvankelijk enthousiast, maar naarmate de hitte langer duurde met minder overtuiging: 'Dit hebben we verdiend na een jaar lang regen'. Maar laten we wel wezen, echt leuk was het natuurlijk niet. Ik nam me elke dag voor om de volgende ochtend vroeg op te staan, om althans nog iets in de tuin te kunnen doen, maar de nachten waren zo verschrikkelijk heet, dat ik iedere keer pas tegen de ochtend in slaap viel. Echt leuk was het wel voor de vlinders, die zich in ongekende aantallen stortten op alles wat maar nectar wilde

produceren; voor de groene kikkers, die ontzettend dik werden, en vreemd genoeg ook voor een paartje houtduiven, dat zich op het heetst van de dag in de boom boven mijn hoofd luid klapperend en takken brekend met gezinsuitbreiding bezig hield. Je moet er maar zin in hebben.

Maar die nachten ... Arabische nachten: 'Arabian Nights' is de naam van een dahlia die Anton veel in de tuin en in zijn boeketten gebruikte, en die de afgelopen zomer in de tuin is teruggekeerd. Evenals de dahlia's 'Pink Giraffe', 'Bishop of Llandaff' en 'Tsuki yori no Shika', om maar eens wat zijstraten op te noemen, roodbruine gladiolen, witte, rose en rode lelies, witte passiebloemen en bruine, lichtgele en hardgele zonnebloemen. Allemaal in de kweektuin gepropt door mijn nieuwe tuinman, Erik Wevers. Ik heb

hem vorig jaar gevraagd of hij de draad op wilde pakken waar Anton een paar jaar geleden is opgehouden. Omdat Erik een van-dik-hout-zaagt-men-planken type is, werd dat voortvarend aangepakt. Na ampele bestudering van de dia's van vroeger en even heen en weer racen naar Giverny om Monets tuin te bekijken ging het van huppa-kee! Stampvol met de grootste, de felst gekleurde en de sterkst geurende bloemen die je maar verzinnen kunt en dan nog proberen om er iets moois van te maken ook. Het was Eriks meesterproef, en wat mij betreft is hij geslaagd.

Die Arabische nachten... snikhete zomeravonden waarop de lucht stokstijf bleef staan. Lucht van Oostindische kers, flox, reseda, lelies, vlinderstruiken en rozen, zo zwaar, dat je er bijna hoofdpijn van kreeg, temidden van alle zwaarkleurende bloemonsters die ik al heb genoemd.

Luchtig doorplant met *Gaura lindheimeri* en rode melde, dat wel, anders was het niet te pruimen geweest: tot aan het randje, maar er net niet overheen.

Het heeft me de pastorietuin in herinnering gebracht, die ik twintig jaar geleden in een dorpje bij Hannover zag en me voor het eerst deed beseffen dat een tuin mooi kan zijn. Een tuin vol prachtige groente en fruit, pioenrozen, pompoenen, dahlia's en lelies, zo vol, dat zelfs een tuin-hater als ik (dat was ik toen!) wel onder de indruk moest raken, omgeven door een prachtige beukenhaag en met uitzicht op een middeleeuwse kerktoeren. Onderhouden door een domineesvrouw uit een roman: struis, warm en gezellig, met een droom van een bijkeuken vol weckpotten met producten uit eigen tuin en aan de lopende band taarten bakkend voor de visite. Juist ja: tot aan het randje, maar er net niet overheen. ■